

In memoriam 29.04.90

Dr. Hans Otto Roth

Se implinesc o sută de ani de când s-a născut, la Sighișoara, eminentul om politic, fruntaș necontestat al sașilor, din epoca interbelică, **Hans Otto Roth**. A fost liderul respectat al minorității germane din România.

După întregirea statului român a fost parlamentar în toate legislaturile. A fost un adversar hotărât al fascismului și al metodelor autoritare de guvernare. A fost un cetățean fidel al României, pe care nu a încetat, nici un moment, să o socotească Patria sa și să o servească neîntrerupt, cu toată afecțiunea și cu tot devotamentul. A fost un apărător neclintit al intereselor naționalității germane, pe care a reprezentat-o cu demnitate, în toate forurile legislative și executive, în cadrul statului național unitar român. A condus, cu înțelepciunea marilor bărbați de stat, Uniunea Grupurilor Etnice Germane din Europa. A fost un democrat convins și un om de o consecvență ideologică și morală fără reproș.

Hans Otto Roth a intrat în istoria noastră îmbrăcat în aureola onestității și a statorniciei. Ținuta lui fermă de militant antifascist i-a atras prigoana regimurilor totalitare. După anul 1944 a revenit la conducerea comunității germane, din fruntea căreia fusese îndepărtat în timpul dominației hitleriste. S-a luptat eroic pentru a feri de deportare în Rusia pe germanii români, împletindu-și străduințele cu acțiunea temerară desfășurată în 1944 de către Partidul Național-Țărănesc.

După consolidarea dictaturii comuniste în România a fost prigonit, dimpreună cu toți cei care apărau libertatea și democrația. A fost crunt lovit în drep-

turile și credințele lui. A fost internat și a murit într-o baracă a lagărului de concentrare de la Ghencea, în anul 1953.

L-am cunoscut de aproape și l-am frecventat, începând cu deceniul patru. Făcea parte dintre oamenii politici valoroși, care se bucurau de stima deosebită și de prietenia lui Iuliu Maniu și de întreaga mea admirație. Destinul a rinduit ca să fiu lângă dînsul, în aceeași închisoare în care și-a trăit chinuit, dar neînfrînt, ultimele zile ale vieții de martir. Am fost de față, consternat, în momentul cînd, departe de familia lui, pe care o adora, a trecut în veșnicie. În ajunul morții sale, regretate de toți, a mai avut tăria, neafectată de suferință, să-mi întărească domol curajul, cu crezul lui testamentar: „Mein liebe, Cornel, die gute Zeit wird zurück kommen!”. Să hărăzească Providența, pe care o invocă atît de des, ca ultima lui speranță, născută dintr-o viziune senină, să se realizeze!

CORNELIU COPOSU